ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠ' ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΗ
στην υπόθεση 181/85 *

I — Περιστατικά και διαδικασία

Το άρθρο 46 της Συνθήκης ΕΟΚ ορίζει ότι, όταν σε κράτος μέλος ένα προϊόν αποτελεί αντικείμενο εθνικής οργανώσεως αγοράς ή εσωτερικής ρυθμίσεως ισοδυνάμου αποτελέσματος που επηρεάζει την ανταγωνιστική θέση ομοειδούς παραγωγής σε άλλο κράτος μέλος, τα κράτη μέλη επιβάλλουν εξισωτική εισφορά στο προϊόν αυτό κατά την εισαγωγή του από το κράτος μέλος, όπου υπάρχει η οργάνωση ή η ρύθμιση, εκτός αν το κράτος αυτό επιβάλλει εξισωτική εισφορά κατά την εξαγωγή. Η Επιτροπή καθορίζει το ύψος των εισφορών αυτών κατά το ποσό που απαιτείται για την αποκατάσταση της ισορροπίας.

Το Σεπτέμβριο του 1984, η Επιτροπή, κρίνοντας ότι οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 46 συνέτρεχαν όσον αφορούσε τις εξαγωγές μη μετουσιωμένης αιθυλικής αλκοόλης γεωργικής προελεύσεως από τη Γαλλία προς τα άλλα κράτη μέλη, επέβαλε, με τον κανονισμό 2541/84, επί των εξαγωγών του προϊόντος αυτού προς τα άλλα κράτη μέλη εξισωτική εισφορά, το ύψος της οποίας καθορίστηκε κατά τρόπο ώστε να καλύπτει τη διαπιστούμενη διαφορά μεταξύ, αφενός, των χαμηλοτέρων τιμών « ελεύθερο στα σύνορα » στις οποίες οι αντιπροσωπευτικές ποσότητες μη μετουσιωμένων γαλλικών αλκοολών προσφέρονταν στην αγορά των άλλων κρατών μελών και, αφετέρου, της τιμής των αλκοολών αυτών που μπορούσε να θεωρηθεί κανονική στις κοινοτικές αγορές αν οι όροι του ανταγωνισμού δεν είχαν νοθευτεί (τιμή ισορροπίας).

Το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 2541/84 όριζε ότι η Επιτροπή θα προσάρμοζε την εισφορά σε περίπτωση αισθητής μεταβολής των στοιχείων που ελήφθησαν υπόψη κατά τον καθορισμό της.

Την άνοιξη του 1985, κρίνοντας, βάσει των πληροφοριών που είχαν παράσχει τα κράτη μέλη, ότι οι τιμές « ελεύθερο στα σύνορα » των μη μετουσιωμένων γαλλικών αλκοολών αυξήθηκαν ελαφρώς, ενώ η τιμή ισορροπίας αυξήθηκε αισθητά, η Επιτροπή, με τον κανονισμό 644/85, προσάρμοσε την εξισωτική εισφορά, το ύψος της οποίας από 0,04 ECU ανά volume % και ανά εκατόλιτρο καθορίστηκε σε 0,075 ECU ανά volume % και ανά εκατόλιτρο.

Στις 4 Ιουνίου 1985, η κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας άσκησε προσφυγή με την οποία ζητεί να ακυρωθεί ο κανονισμός 644/85 ο οποίος, κατά τη γνώμη της, παραβαίνει το άρθρο 46 της Συνθήκης, όπως αυτό ερμηνεύτηκε από το Δικαστήριο.

Με Διάταξη της 23ης Οκτωβρίου 1985, το Δικαστήριο επέτρεψε στο Ηνωμένο Βασίλειο να παρέμβει προς υποστήριξη των προτάσεων της καθού.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα, το Δικαστήριο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Πάντως, κάλεσε τη γαλλική κυβέρνηση και την Επιτροπή να του παράσχουν ορισμένες πληροφορίες και στατιστικά στοιχεία μέχρι την 1η Ιουλίου 1986.

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

II — Αιτήματα των διαδίκων

Η *Γαλλική Δημοκρατία* ζητεί από το Δικαστήριο:

να κρίνει άκυρο και στερούμενο εννόμου αποτελέσματος τον κανονισμό 644/85 της Επιτροπής, της 12ης Μαρτίου 1985, για τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2541/84, περί καθορισμού εξισωτικής εισφοράς στις εισαγωγές, στα άλλα κράτη μέλη, αιθυλικής αλκοόλης γεωργικής προελεύσεως που έχει παραχθεί στη Γαλλία.

Η *Επιτροπή* ζητεί από το Δικαστήριο:

— να κρίνει απαράδεκτους τους λόγους με τους οποίους στην πραγματικότητα επιχειρείται να αμφισβητηθεί η νομιμότητα του κανονισμού 2541/84, όπως ίσχυσε από 4ης Σεπτεμβρίου 1984·

— να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Το *Ηνωμένο Βασίλειο*, παρεμβαίνον, ζητεί από το Δικαστήριο:

— να κρίνει παραδεκτούς όλους τους λόγους της προσφυγής·

— να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

III — Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

Α — *Επί του παραδεκτού ορισμένων λόγων της προσφυγής*

Η *Επιτροπή* αμφισβητεί το παραδεκτό όλων των λόγων που προέβαλε η προσφεύγουσα, εκτός του πρώτου, λόγω του ότι στρέφονται στην πραγματικότητα κατά του κανονισμού 2541/84, για τον οποίο οι προθεσμίες ασκήσεως προσφυγής έχουν λήξει. Πράγματι, οι λόγοι αυτοί αφορούν τη νομιμότητα των στοιχείων υπολογισμού της εξισωτικής εισφοράς, τα οποία είχαν ήδη καθοριστεί με τον κανονισμό 2541/84 και απλώς επαναλήφθηκαν με τον κανονισμό 644/85.

Λόγος ακυρώσεως που στρέφεται κατά κανονισμού με τον οποίο τροποποιήθηκε προηγούμενος κανονισμός, ο οποίος καθόρισε τα γενικά κριτήρια υπολογισμού εξισωτικής εισφοράς, μπορεί να είναι παραδεκτός μόνο αν ο τροποποιητικός κανονισμός μετέβαλε τα γενικά κριτήρια που περιλαμβάνονται στον τροποποιηθέντα κανονισμό ή προέβη σε εσφαλμένη εφαρμογή τους. Αυτό προφανώς δεν συμβαίνει εν προκειμένω.

Ούτε είναι επίσης δυνατό σε κράτος μέλος να επικαλεστεί τη δυνατότητα που προβλέπει το άρθρο 84 της Συνθήκης ΕΟΚ και να εγείρει ένσταση ελλείψεως νομιμότητας κατά κανονισμού επ' ευκαιρία προσφυγής στρεφόμενης κατ' άλλου κανονισμού.

Αφού παρατήρησε ότι το επιχείρημα αυτό προβλήθηκε από τη γαλλική κυβέρνηση μόνο στο στάδιο της απάντησης και επομένως εκπρόθεσμα, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι το άρθρο 184 αποτελεί μέσο θεραπείας για τους πολίτες, όχι για τα κράτη μέλη τα οποία, δυνάμει του άρθρου 173, μπορούν να προσβάλουν κάθε κανονισμό χωρίς να δικαιολογούν οποιοδήποτε έννομο συμφέρον. Εξάλλου, η γαλλική κυβέρνηση στερείται ακόμη περισσότερο ερείσματος να επικαλεστεί το ευεργέτημα του εν λόγω άρθρου καθόσον συνεργάστηκε στενά για την επεξεργασία των γενικών κριτηρίων που καθόρισε ο κανονισμός 2541/84, τα οποία επομένως δεν μπορούσε να αγνοεί.

Η *κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας* αντιτάσσει ότι η Επιτροπή κακώς υποστηρίζει ότι τα κοινά στοιχεία δύο κανονισμών (εν προκειμένω των κανονισμών 2541/84 και 644/85) δεν μπορούν πλέον να αμφισβητηθούν με προσφυγή στρεφόμενη κατά του τροποποιητικού κανονισμού, εφόσον δεν είχαν αμφισβητηθεί στο πλαίσιο προσφυγής ασκηθείσας κατά του αρχικού κανονισμού. Πράγματι, τέτοια άποψη θα είχε ως αποτέλεσμα να αποκλείεται από τον έλεγχο του κοινοτικού δικαστή κάθε διάταξη κανονισμού « επαναλαμβάνουσα » προγενέστερες διατάξεις που δεν είχαν αμφισβητηθεί προηγουμένως και θα κατέληγε

σε πραγματική νομική « απολίθωση », επιτρέπουσα, αφενός, την επ' άπειρο αναπαραγωγή παράνομων διατάξεων και εμποδίζουσα, αφετέρου, τον κοινοτικό δικαστή να ασκεί τον έλεγχό του σε όλη του την έκταση.

Εν πάση περιπτώσει, η γαλλική κυβέρνηση έχει σαφώς κατά νου να επικαλείται, εφόσον χρειάζεται, την ένσταση ελλείψεως νομιμότητας που προβλέπει το προαναφερόμενο άρθρο 184. Πράγματι, τίποτε δεν απαγορεύει την προβολή μιας τέτοιας ένστασης όχι μόνον από προσφεύγοντα ο οποίος δεν νομιμοποιούνταν να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως του οικείου κανονισμού, αλλά και από προσφεύγοντα, για παράδειγμα κράτος μέλος, το οποίο θα μπορούσε να ασκήσει παραδεκτώς μια τέτοια προσφυγή, αλλ' απέφυγε ή παρέλειψε να το πράξει εμπροθέσμως. Η δυνατότητα αυτή, που δεν αποκλείεται από το γράμμα του άρθρου 184, έγινε επιπλέον εμμέσως δεκτή από το Δικαστήριο το οποίο, στην υπόθεση 32/65, απέρριψε την ένσταση ελλείψεως νομιμότητας για το μόνο λόγο ότι δεν υπήρχε επαρκής νομικός σύνδεσμος μεταξύ των προσβαλλόμενων κατ' ένσταση κανονισμών και του κανονισμού κατά του οποίου στρεφόταν η προσφυγή.

Αντίθετα, στην υπό κρίση υπόθεση υπάρχει τέτοιος σύνδεσμος ανεξάρτητα από το γεγονός ότι χρησιμοποιείται η μια ή η άλλη από τις τρεις διατυπώσεις που χρησιμοποίησε εναλλακτικά το Δικαστήριο στις αποφάσεις του για να καθορίσει τη φύση του: δεν χωρεί αμφιβολία ότι ο κανονισμός 2541/84 αποτελεί τη νομική βάση του κανονισμού 644/85, ούτε ότι ο τελευταίος κανονισμός εκδόθηκε κατ' εφαρμογή του πρώτου ούτε, τέλος, ότι υπάρχει μεταξύ των δύο κανονισμών άμεσος και αναγκαίος σύνδεσμος.

Κατά την *κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου*, το γεγονός ότι οι αιτιολογικές σκέψεις των κανονισμών 2541/84 και 644/85 αφορούν τα ίδια κριτήρια δεν εμποδίζει όπως οι δύο κανονισμοί μη συγχέονται μεταξύ τους. Πράγματι, ο κανονισμός 644/85 βασίζεται απευθείας στο άρθρο 46 της Συνθήκης και όχι στον κανονισμό 2541/84, η υιοθέτηση δε της ίδιας επιχειρηματολογίας προς στήριξη των δύο κανονισμών δεν θίγει το χωριστό νομικό τους χαρακτήρα.

Είναι ασφαλώς ορθό ότι, αν τα γενικά κριτήρια έχουν καθοριστεί κατά τρόπο γενικό και προηγουμένως σε έναν κανονισμό, δεν μπορούν να προσβληθούν μετά τη λήξη της προθεσμίας που ίσχυε για τον κανονισμό αυτό κάθε φορά που εφαρμόζονται σε μεταγενέστερους κανονισμούς. Πάντως, το πράγμα έχει άλλως αν τα κριτήρια που έγιναν δεκτά ανανεώνονται κάθε φορά που εμφανίζεται περίπτωση εφαρμογής μιας εισφοράς. Στην περίπτωση αυτή, κάθε κανονισμός μπορεί να προσβληθεί εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας τόσο για τα κριτήρια που θεσπίζει όσο και για τη συγκεκριμένη εφαρμογή των κριτηρίων αυτών.

Με τον κανονισμό 2541/84 θεσπίστηκαν μόνο τα επίδικα γενικά κριτήρια προκειμένου να καθοριστεί η βάση της εισφοράς που επιβλήθηκε, κριτήρια τα οποία δεν κατέστησαν υποχρεωτικά για το μέλλον. Εξάλλου, οποιαδήποτε άλλη λύση θα ενείχε τον κίνδυνο να χαρακτηριστεί απρόσφορο μέτρο, αν ληφθεί υπόψη ο ουσιαστικά προσωρινός χαρακτήρας των μέτρων που ελήφθησαν κατ' εφαρμογή του άρθρου 46.

Δεν θα ήταν φυσιολογικό τα κριτήρια που θεσπίζονται με διαδοχικούς κανονισμούς να αντιμετωπίζονται ως να είχαν θεσπιστεί γενικά και εξαρχής, αν οι περιστάσεις είχαν οδηγήσει την Επιτροπή να ενεργήσει διαφορετικά απλώς και μόνο επειδή υπήρχε μια τέτοια δυνατότητα.

Όσον αφορά την ένσταση ελλείψεως νομιμότητας που προβλέπει το άρθρο 184, οι όροι του

άρθρου αυτού δεν θα πρέπει να νοηθούν ως εάν η έννοιά τους περιοριζόταν από μια σιωπηρή παρέκκλιση αμφίβολης σημασίας, όπως εκείνη που αντλείται από το γεγονός ότι κράτος μέλος « αιφνιδιάστηκε » αυτό το ίδιο από την εφαρμογή του οικείου μέτρου. Αντίθετα απ' ό,τι συμβαίνει στην περίπτωση διαδικασιών που κινούνται από την Επιτροπή κατά κράτους μέλους δυνάμει του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης, δεν υπάρχει κανένα έρεισμα για την παρέκκλιση από το άρθρο 184 που προβάλλει η Επιτροπή στην παρούσα υπόθεση. Εξάλλου, μια τέτοια περίσταση θα εισήγε στην άσκηση των αρμοδιοτήτων του Δικαστηρίου ένα στοιχείο ρευστότητας που θα ήταν, αυτό καθαυτό, ασυμβίβαστο με την αρχή της ασφάλειας του δικαίου.

Β — *Επί της ουσίας*

Πρώτος λόγος

Η *κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας* αμφισβητεί ότι η αύξηση του συντελεστή της εισφοράς κατέστη αναγκαία από το γεγονός ότι ο αρχικός της συντελεστής 0,04 ECU vol. % και ανά εκατόλιτρο δεν είχε αποτέλεσμα επί των γαλλικών εξαγωγών. Η απόφαση που έλαβε η Επιτροπή στηρίζεται σε πραγματική πλάνη, δεδομένου ότι όλες οι στατιστικές δείχνουν σημαντική πτώση των γαλλικών εξαγωγών κατά τη μετά το Σεπτέμβριο του 1984 περίοδο.

Η *Επιτροπή* αντιτάσσει ότι δεν είναι ορθό να συγκρίνεται, όπως πράττει η γαλλική κυβέρνηση, η περίοδος Σεπτεμβρίου 1984 — Φεβρουαρίου 1985 με την αντίστοιχη περίοδο του 1983-1984. Βάσει των μεγεθών που υπέβαλε η Γαλλία, διαπιστώνεται ότι οι εξαγωγές από την εν λόγω χώρα δεν μειώθηκαν κατά την αμέσως ακολουθήσασα την εισαγωγή της εισφοράς περίοδο, η οποία έπρεπε να θεωρηθεί ως καθοριστική για την εκτίμηση των αποτελεσμάτων της εισφοράς.

Παρατηρώντας, με την τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 644/85, ότι ο όγκος των γαλλικών εξαγωγών προς τα άλλα κράτη μέλη « δεν φαίνεται να παρουσιάζει τάση μειώσεως », η Επιτροπή απέδειξε τη φροντίδα της να αναζητήσει μια ισορροπία στα ρεύματα του εμπορίου, υπό την έννοια ότι με την εισφορά έπρεπε να αποφεύγεται όχι μόνο οι γαλλικές αλκοόλες να μη διαταράσσουν την αγορά των άλλων κρατών μελών, αλλά επίσης οι εξαγωγές τους στις αγορές αυτές να μη μειώνονται αισθητά λόγω του απαγορευτικού τους μόνο αποτελέσματος.

Η *κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου* παρατηρεί ότι η αντιπαράθεση της περιόδου Σεπτεμβρίου 1983 — Φεβρουαρίου 1984 προς την περίοδο Σεπτεμβρίου 1984 — Φεβρουαρίου 1985 μπορεί να αναιρεθεί λόγω πάρα πολλών μεταβλητών και, επομένως, δεν είναι κατάλληλος δείκτης των αποτελεσμάτων της εισφοράς που θεσπίστηκε το Σεπτέμβριο του 1984. Αντίθετα, η ορθή σύγκριση θα συνίστατο στη σύγκριση των μεγεθών του Σεπτεμβρίου 1984, που προφανώς πολύ λίγο επηρεάστηκαν από την εισφορά που εισήχθη περί τα μέσα του μηνός, με τα μεγέθη των επομένων μηνών. Η εξέλιξη όμως των εξαγωγών γαλλικών αλκοολών μεταξύ Σεπτεμβρίου του 1984 και Φεβρουαρίου του 1985 δεν έδειξε τάση μειώσεως.

Δεύτερος λόγος

Η *κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας* υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, κρίνοντας ότι, αντίθετα από την τεχνική και οικονομική πραγματικότητα, η αγορά των αλκοολών αποτελείται από ένα και μοναδικό προϊόν ή τουλάχιστον ομοιογενές, κατέληξε να καθορίσει, βάσει αυθαίρετου κριτηρίου, τη χαμηλότερη τιμή στην οποία προσφέρονταν οι αντιπροσωπευτικές ποσότητες μη μετουσιωμένης αλκοόλης.

Στην πραγματικότητα υπάρχουν τέσσερις τουλάχιστον κατηγορίες αλκοολών, που διακρίνονται μεταξύ τους από τις βιομηχανικές μεθόδους που εφαρμόζονται για την παρασκευή τους και από τη χρηστική τους αξία, οι οποίες υπάρχουν σε διαφορετικές αγορές και διατίθενται σε διαφορετικές τιμές.

Οι τιμές που δεν υπερέβαιναν τα 300 FF/hl εκατόλιτρο αφορούσαν ουσιαστικά τις κατηγορίες αλκοολών κατώτερης ποιότητας και δεν ήταν αντιπροσωπευτικές της μέσης αξίας των γαλλικών εξαγωγών, που στο σύνολό τους εξάλλου πραγματοποιήθηκαν σε τιμή ίση ή υψηλότερη από εκείνη που προέκυπτε από την τιμή ισορροπίας μείον το ύψος της εισφοράς.

Η *Επιτροπή* παρατηρεί ότι, κατά την περίοδο που ελήφθη υπόψη για τον καθορισμό της νέας εισφοράς και με εξαίρεση ορισμένες ποσότητες, που αντιστοιχούσαν σε ουδέτερες αλκοόλες ανώτερης από τη μέση ποιότητας, οι τιμές εισαγωγής των γαλλικών αλκοολών κυμάνθηκαν πάντοτε σε επίπεδο κατώτερο από την τιμή που διαμορφωνόταν στην αγορά των κρατών μελών.

Επομένως, ήταν εντελώς λογικό να μη ληφθούν ως βάση οι εξαιρέσεις, αλλά να ληφθεί υπόψη η χαμηλότερη τιμή προσφοράς, εφόσον επρόκειτο για αντιπροσωπευτικές ποσότητες.

Εξάλλου, δεν θα ήταν δυνατή η εκτίμηση της αντιπροσωπευτικότητας των ποσοτήτων που πωλούνται αναλόγως των διαφόρων κατηγοριών αλκοόλης, των αντιστοίχων αγορών τους και διαφόρων τιμών που διαμορφώνονται σ' αυτές: πράγματι, τα κράτη μέλη δεν θα ήταν σε θέση να το πράξουν στην ίδια τους την αγορά, αλλά ούτε και η Επιτροπή θα μπορούσε να το πράξει στο σύνολο της Κοινότητας, δεδομένου ότι σε ορισμένα κράτη οι τιμές των αλκοολών είναι συνάρτηση των χρήσεων και σε άλλα εξαρτώνται από τις φυσικές ιδιότητες των αλκοολών.

Κατά την *κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου*, ακόμη και αν είναι αλήθεια ότι οι διάφορες κατηγορίες αλκοολών πωλούνται σε διαφορετικές τιμές, υπάρχει συσχετισμός τιμών όχι μόνο μεταξύ των αλκοολών της ίδιας κατηγορίας, αλλά και μεταξύ των αλκοολών διαφορετικών κατηγοριών, και αυτό λόγω του ότι συνιστούν διαφορετικές ποιότητες ενός μόνου προϊόντος βάσεως.

Με την καθορισθείσα εισφορά η Επιτροπή επιδίωξε να προσδιορίσει ποσοτικά το στρεβλωτικό αποτέλεσμα της εθνικής οργανώσεως αγοράς της Γαλλίας στην κατώτατη κλίμακα των τιμών των αλκοολών. Το ύψος αυτό της εισφοράς είναι επίσης πρόσφορο, αν ληφθούν υπόψη οι σχέσεις των τιμών μεταξύ των διαφόρων κατηγοριών, να αντισταθμίσει το αποτέλεσμα αυτό στα άλλα επίπεδα των τιμών.

Η πρόταση της προσφεύγουσας, να καθοριστούν περισσότερες διαφορετικές εισφορές αναλόγως της κατηγορίας αλκοόλης καθώς και του κράτους μέλους προς το οποίο εξάγεται η αλκοόλη και να συνδυαστεί το σύστημα αυτό με ένα σύνολο πρόσθετων εισφορών και επιστροφών που να διέπει το εμπόριο της γαλλικής αλκοόλης μεταξύ των κρατών μελών, θα ήταν ασυμβίβαστη με τη διακριτική ευχέρεια που πρέπει να αναγνωρίζεται στην Επιτροπή καθώς και με τους επιτακτικούς πρακτικούς λόγους που οδήγησαν την Επιτροπή να ενεργήσει όπως ενήργησε.

Όμως, ακόμη κι αν οι σκοποί του άρθρου 46 μπορούσαν να πραγματοποιηθούν καλύτερα μέσω ενός τέτοιου συστήματος, συνάγεται αυτόματα ότι ο καθορισμός ενιαίας εισφοράς ήταν παράνομος, δεδομένου ότι η Επιτροπή έπρεπε να λάβει υπόψη την πρακτική δυνατότητα εφαρμογής του υιοθετηθέντος συστήματος, τόσο από τη δική της άποψη όσο και από την άποψη των εθνικών τελωνειακών αρχών.

Τρίτος λόγος

Κατά τη *γαλλική κυβέρνηση*, η Επιτροπή καθόρισε την τιμή ισορροπίας θεωρώντας κακώς ότι η Κοινότητα αποτελεί για τις μη μετουσιωμένες αλκοόλες ομοιογενή αγορά, η οποία θα

διεπόταν από τους φυσικούς όρους ανταγωνισμού, αν οι όροι αυτοί δεν νοθεύονταν από στρεβλώσεις δημιουργούμενες από ένα κράτος μέλος. Στην πραγματικότητα, η αγορά των μη μετουσιωμένων αλκοολών της Κοινότητας εμφανίζει πολύ διαφορετικά χαρακτηριστικά στα διάφορα κράτη μέλη (για παράδειγμα, εθνική οργάνωση αγοράς στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και στην Ιταλία, η ύπαρξη ενός μόνο παραγωγού στο Ηνωμένο Βασίλειο και στις Κάτω Χώρες). Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, θα ήταν οικονομικά αδύνατο να καθοριστεί για το σύνολο της κοινής αγοράς ενιαία τιμή αναφοράς που να αντιστοιχεί στην κανονική τιμή που διαμορφώνεται στην αγορά χωρίς νόθευση του ανταγωνισμού.

Μια πρακτική λύση θα συνίστατο μάλλον στο να ληφθεί υπόψη μια τιμή αναφοράς για κάθε κράτος μέλος ή ομάδα κρατών και, επομένως, η εισφορά να καθοριστεί σε διαφορετικά επίπεδα αναλόγως των κρατών.

Η *Επιτροπή* αναγνωρίζει ότι οι προϋποθέσεις παραγωγής των αλκοολών διαφέρουν πολύ αναλόγως των κρατών μελών για πολλούς λόγους είτε ιστορικής ή κοινωνικής είτε οικονομικής είτε γεωργικής φύσεως.

Μολονότι το 1976, κατά τον πρώτο καθορισμό της εξισωτικής εισφοράς επί των γαλλικών αλκοολών, ήταν ακόμη δυνατό να ληφθούν ως βάση, για τον υπολογισμό της, οι τιμές της αγοράς των κρατών μελών, οι οποίες ήταν περίπου οι ίδιες, αντίθετα το 1984, αυτό δεν μπορούσε να γίνει, λόγω της μεγάλης διαφοράς που υπήρχε μεταξύ των τιμών της αγοράς, παρά με ένα πολύ περίπλοκο σύστημα εισφορών, καθοριζόμενων σε διαφορετικό επίπεδο για κάθε κράτος μέλος εισαγωγής, με πρόσθετη εισφορά ή επιστροφή του επιπλέον εισπραχθέντος ποσού για το εμπόριο γαλλικής αλκοόλης μεταξύ δύο κρατών μελών εκτός της Γαλλίας. Επομένως, η Επιτροπή προτίμησε λύση στηριζόμενη σε μια τιμή ισορροπίας η οποία, υπό τις προϋποθέσεις μιας ελεύθερης αγοράς, θα έπρεπε να ήταν η κανονική τιμή που διαμορφώνεται στις αγορές της Κοινότητας, διότι η λύση αυτή ήταν η μόνη εφαρμόσιμη.

Τέταρτος λόγος

Η *γαλλική κυβέρνηση* προσάπτει στην Επιτροπή ότι καθόρισε την τιμή ισορροπίας στην κοινή αγορά επί μιας μη αντιπροσωπευτικής βάσεως αναφοράς, δηλαδή της εξέλιξης της τιμής της μελάσσας ζαχαροκαλάμου που εισήχθη κατά το τελευταίο τρίμηνο του 1984, ενώ οι αλκοόλες γεωργικής προελεύσεως που παράχθηκαν στην Κοινότητα, και ειδικότερα στη Γαλλία, παράγονται κατά το πλείστον από μελάσσα ζαχαροτεύτλων κοινοτικής καταγωγής.

Επιπροσθέτως, ακόμη κι αν μια τέτοια αναφορά ασκούσε επιρροή, θα έπρεπε ακόμη να ληφθεί υπόψη το ότι η τιμή caf Ρόττερνταμ, που έλαβε υπόψη η Επιτροπή, δεν είναι παρά ονομαστική τιμή καθαρά ενδεικτικής σημασίας, καθώς και το ότι οι διακυμάνσεις της κατά το τελευταίο τρίμηνο του 1984 δεν επηρεάζουν την τιμή των αλκοολών που παράχθηκαν κατά την ίδια περίοδο. Πράγματι, οι παρασκευαστές αλκοολών προμηθεύονται την πρώτη ύλη με ετήσιες συμβάσεις οι οποίες, στη Γαλλία, συνάπτονται την άνοιξη.

Αν η ανάλυση της Επιτροπής ήταν ορθή, θα είχε διαπιστωθεί, με σταθερή εισφορά, αύξηση των εξαγωγών γαλλικής αλκοόλης, πράγμα που δεν συνέβη. Τέλος, οι διαφορές τιμής μεταξύ μελάσσας ζαχαροτεύτλων κοινοτικής καταγωγής και εισαγόμενης μελάσσας ζαχαροκαλάμου δεν μετακυλίονται πλήρως στις τιμές των προϊόντων που λαμβάνονται από την επεξεργασία αυτών των ειδών μελάσσας, οπότε οι διακυμάνσεις της τιμής της μελάσσας ζαχαροκαλάμου στο Ρόττερνταμ δεν επέτρεπαν στην Επιτροπή να αυξήσει την εξισωτική εισφορά.

Η *Επιτροπή* απαντά ότι:

— οι ποσότητες μελάσσας ζαχαροκαλάμου που χρησιμοποιούνται στην παραγωγή αλκοολών στην Κοινότητα υπερβαίνουν τα ποσοστά που ανέφερε η γαλλική κυβέρνηση·

— υπάρχει στην Κοινότητα μια σχέση αρκετά σταθερή μεταξύ της τιμής της μελάσσας εγχώριων ζαχαροτεύτλων και της τιμής της εισαγόμενης μελάσσας ζαχαροκαλάμου·

— ο μόνος προσδιορισμός τιμών που υπάρχει είναι εκείνος της αγοράς του Ρόττερνταμ·

— μολονότι είναι αλήθεια ότι οι παρασκευαστές αλκοόλης από μελάσσα συνάπτουν ετήσιες συμβάσεις αγοράς, τίποτε δεν τους εμποδίζει να προμηθευτούν μελάσσα, για μια συμπληρωματική παραγωγή, από την αγορά του Ρόττερνταμ.

Η *κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου* θεωρεί ότι η Επιτροπή ενήργησε ορθά. Πράγματι, μελάσσα ζαχαροκαλάμου και μελάσσα ζαχαροτεύτλων είναι εναλλακτικές πρώτες ύλες. Εξάλλου, η μελάσσα ζαχαροτεύτλων, η οποία περιέχει νίτρο, είναι κανονικά μέχρι 15 % ακριβότερη από τη μελάσσα ζαχαροκαλάμου, στην οποία πρέπει να προστεθεί νίτρο. Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, υπάρχει αυτόματη σχέση μεταξύ τιμής της εισαγόμενης μελάσσας και τιμής της μελάσσας ζαχαροτεύτλων. Αυτή είναι η τιμή που, υπό κανονικές συνθήκες αγοράς, καθορίζει το κόστος της πρώτης ύλης στην παραγωγή αλκοόλης.

Η τιμή caf Ρόττερνταμ είναι χωρίς αμφιβολία ένας έγκυρος δείκτης του επιπέδου και της εξέλιξης του κόστους παραγωγής αλκοόλης από μελάσσα εντός της Κοινότητας και οι δυνάμεις της αγοράς εξασφαλίζουν το ότι αντιστοιχεί στις τιμές της μελάσσας ζαχαροκαλάμου σε άλλα πλην του Ρόττερνταμ χρηματιστήρια εμπορευμάτων και στις τιμές της μελάσσας ζαχαροτεύτλων.

Οι μεταβολές στις τιμές που διαπιστώθηκαν σε χρηματιστήρια εμπορευμάτων πλην του Ρόττερνταμ μπορούν απλούστατα να εξηγηθούν από την επίδραση παραγόντων όπως η περιεκτικότητα σε ζάχαρη και το μέγεθος της παρτίδας που ελήφθη υπόψη.

Στο επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι οι διακυμάνσεις της τιμής της μελάσσας μεταξύ Σεπτεμβρίου και Δεκεμβρίου δεν μπορούσαν να επηρεάσουν τις τιμές της αλκοόλης, δεδομένου ότι οι παραγωγοί προβαίνουν στις προμήθειές τους με ετήσιες συμβάσεις, η βρετανική κυβέρνηση αντιτάσσει ότι αυτό δεν συμβαίνει στο Ηνωμένο Βασίλειο. Εξάλλου, είναι φυσικό ένας παραγωγός να ανεβάζει τις τιμές του προϊόντος του μετά την άνοδο του κόστους της πρώτης ύλης. Το ότι αυτό δεν συμβαίνει στη Γαλλία αποδεικνύει ότι η εθνική οργάνωση αγοράς απομονώνει τους γάλλους παραγωγούς από τα αποτελέσματα της επιδράσεως των δυνάμεων της αγοράς.

Πέμπτος λόγος

Η *γαλλική κυβέρνηση* θεωρεί αφύσικο και παράλογο το ότι ο κανονισμός 644/85 απαλλάσσει από την εισφορά μόνο τις αλκοόλες που « είναι μετουσιωμένες σύμφωνα με τις διατάξεις που εφαρμόζονται στη Γαλλία στον τομέα αυτό », ενώ οι εξαγωγές γαλλικών αλκοολών που προορίζονται να μετουσιωθούν σε άλλα κράτη μέλη δεν μπορούν να διαταράξουν τις αγορές των κρατών αυτών.

Η *Επιτροπή* απαντά ότι ο λόγος για τον οποίο επέβαλε εισφορά στις αλκοόλες γεωργικής προελεύσεως που μετουσιώνονται σε άλλο κράτος μέλος, αφού έχουν εξαχθεί από τη Γαλλία, ήταν η αποφυγή εκτροπής από το ρεύμα του εμπορίου που μπορούσε να δημιουργηθεί κατά παράβαση των κοινοτικών τελωνειακών κανόνων.

Την άποψη αυτή συμμερίζεται πλήρως η *κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου* κατά την οποία, μολονότι θεωρείται ως η πρώτη ύλη για την παραγωγή μετουσιωμένης αλκοόλης, η γαλλική αλκοόλη γεωργικής προελεύσεως βρίσκεται σε άμεσο ανταγωνισμό με την αλκοόλη γεωργικής προελεύσεως που παράγεται στα άλλα κράτη μέλη και πρέπει επομένως να υποστεί την επιβάρυνση που καθορίστηκε σύμφωνα με το άρθρο 46 της Συνθήκης.

Έκτος λόγος

Η *γαλλική κυβέρνηση* παρατηρεί ότι η εισφορά εφαρμόζεται ομοιόμορφα σε όλες τις εξαγωγές γαλλικών αλκοολών, περιλαμβανομένων και εκείνων που γίνονται σε τιμή υψηλότερη από την τιμή ισορροπίας, την οποία η Επιτροπή θεωρεί αντιπροσωπευτική της αγοράς χωρίς νόθευση των όρων του ανταγωνισμού.

Μια τέτοια μη διαφοροποιημένη εφαρμογή είναι αντίθετη προς το άρθρο 46, καθόσον δεν φαίνεται πώς οι εξαγωγές που γίνονται σε τιμές υψηλότερες από εκείνη της αγοράς μπορούσαν να διαταράξουν την εν λόγω αγορά. Η εφαρμογή αυτή δεν δικαιολογείται ούτε και από την ανάγκη συμψηφισμού των πλεονεκτημάτων που απορρέουν από την εθνική οργάνωση αγοράς, η οποία στην πραγματικότητα δεν παρέχει πλεονεκτήματα στις αλκοόλες για τις οποίες γίνεται λόγος στον υπό κρίση λόγο ακυρώσεως.

Πράγματι, από το έτος εμπορίας 1982/83, η γαλλική υπηρεσία αλκοολών λαμβάνει υπόψη τις ποσότητες που παράγονται από κάθε επιχείρηση, ώστε τα πάγια έξοδα να κατανέμονται στο σύνολο της παραγωγής και όχι μόνο στις ποσότητες που αγοράζονται από την υπηρεσία αλκοολών.

Η *Επιτροπή* δικαιολογεί την άρνησή της να απαλλάξει ορισμένες αλκοόλες ποιότητας και υψηλότερης τιμής με τις ακόλουθες σκέψεις:

— οι αλκοόλες αυτές απολαύουν έμμεσα τα πλεονεκτήματα που συνδέονται με την εθνική οργάνωση αγοράς·

— το γαλλικό καθεστώς αλκοολών ενθαρρύνει την εξαγωγή των αποκαλουμένων «ελεύθερων τέλους» αλκοολών, δεδομένου ότι πλήττονται από συμψηφιστικό τέλος σε περίπτωση που διατίθενται στο εμπόριο στη Γαλλία·

— η αναφορά σε μια θεωρητική τιμή και όχι στην τιμή που πράγματι κατέβαλε ο εισαγωγέας συνιστά τη μόνη τεχνική που μπορούσε να εφαρμοστεί.

Η *κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου* επαναλαμβάνει τα επιχειρήματα που αναπτύχθηκαν ήδη υπέρ της μιας και μόνο εισφοράς και κατά της θέσπισης διαφοροποιημένων εισφορών. Ο υπολογισμός ενιαίας εισφοράς βασίζεται στο συλλογισμό ότι η ειδική εισφορά θα επιβάλλεται επί όλων των εισαγωγών γαλλικής αλκοόλης, ανεξάρτητα από την τιμή που συμφωνήθηκε σε συγκεκριμένη σύμβαση. Το γεγονός ότι επιβάλλεται εισφορά ακόμη και στις εξαγωγές που πραγματοποιούνται σε τιμή υψηλότερη από την τιμή ισορροπίας δεν αρκεί, αυτό καθαυτό, να δημιουργήσει αμφιβολίες ως προς τη νομιμότητα της βάσης που χρησιμοποιήθηκε για τον υπολογισμό της εισφοράς και την εφαρμογή της.

Η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι, καθορίζοντας ενιαία τιμή στηριζόμενη στη διαφορά μεταξύ αντιπροσωπευτικής και θεωρητικής τιμής, η Επιτροπή υπερέβη τα όρια της διακριτικής της εξουσίας. Από αυτό έπεται ότι ο καθορισμός της εισφοράς επί των γαλλικών αλκοολών που εξάγονται σε τιμή υψηλότερη από την τιμή ισορροπίας δεν μπορεί να αμφισβητηθεί.

IV — Απαντήσεις των διαδίκων στις ερωτήσεις του Δικαστηρίου

Απαντώντας στις ερωτήσεις που της τέθηκαν, με έγγραφο της 26ης Ιουνίου 1986, η Επιτροπή διασαφήνισε ότι αδυνατεί να αμφισβητήσει την ακρίβεια των στοιχείων που παρέσχε η γαλλική κυβέρνηση ως προς την εξέλιξη των γαλλικών εξαγωγών μη μετουσιωμένης αλκοόλης γεωργικής προελεύσεως και ως προς τις τιμές των εξαχθεισών αλκοολών, δεδομένου ότι οι μόνες πληροφορίες που διέθεταν οι υπηρεσίες της και εξακολουθούν να διαθέτουν είναι εκείνες που παρέχουν τα κράτη μέλη εισαγωγής. Το σύνολο των πληροφοριών αυτών, που επισυνάπτονται στο έγγραφο της Επιτροπής, δείχνουν, αν χρειαζόταν, ότι οι τιμές εισαγωγής των γαλλικών αλκοολών ήταν πάντοτε χαμηλότερες από τις τιμές που διαμορφώνονται στην αγορά των κρατών μελών εισαγωγής. Η Επιτροπή προσκόμισε επίσης πίνακα σχετικό με την εξέλιξη των τιμών της εισαγόμενης μελάσσας ζαχαροκαλάμου και της μελάσσας ζαχαροτεύτλων κοινοτικής καταγωγής.

Η κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας δεν απάντησε στις ερωτήσεις που της τέθηκαν.

G. Bosco
εισηγητής δικαστής